

teggi minno nõrgaks läinud liikmed jälle tuggewaks. Tõttasin mehhe sammudega eddasi; sain isä-maad kätte, ja hakkasin isä ümber kaela." — Kui Tobias neid sanno olli rāfinud, panni surma wallo ueste suud temmale kinni. Agga segi wallo lāks jälle ülle, ja kōhhe nāggo olli temmal lahke. Hakkas seddamaid seält peäle, kus kōnne polele olli jānud, ütteldes: „Kui jo se iggatseminne, mis mul olli omma ilmalikko isä-ma jārrele, keif sedda waewa fergitas, mis selle pitka tee-reiso peäl piddin katsu-ma; oh eks siis iggatseminne selle iggawesse rahho ja rōmo isä-ma jārrele ei jou-aks seddasamma head minnule praego sata? Mis maksab kũl üks surrelik isä selle iggawesse? Isä wasto? Eks sesamma ei olle mind kät-piddi tallotanud minno ello ot-sani? Eks ei olle omma rahho inglit minno wasto saatnud, minno süddant selle wiimse wallo wasto kinnitama? Kas ta ial mind

mahhajättaks minno surma tunnikeskel? Oh, ei mitte, mo poeg! Minno tee-kond siin Ma peäl on otsani ärrakāidud. Kal-lan omma iggawesse isä-ma pole." Sellesamma wiimse sanna jārrel jāi se jum-malafartlik wannake keletumaks, lōi kae-ga poia ja temma laste pole, sirutas siis ärrandergend kāed õnnistamisēse kōmbel wālja, ja heitis üsna lahke nāoga hinge.

Lapsed matsid tedda auuga, piddasid keif temma targad sannad truište meles, ja aiasid jummalafartiliko ello. Sedda wisi said nemmadki omma surma tunni-keskel hinge toetamist ja waimo jahhuta-mist üllewest kätte.

3.

Kindel lotus Jummal peäle.

Abraam, usklike isä, ellas Harani maal, kuhho olli läinud omma isäga, Sa-